09/05/2019

Ησαΐας: Ο “μεγαλοφωνότατος” των Προφητών

/ Ορθόδοξες Προβολές

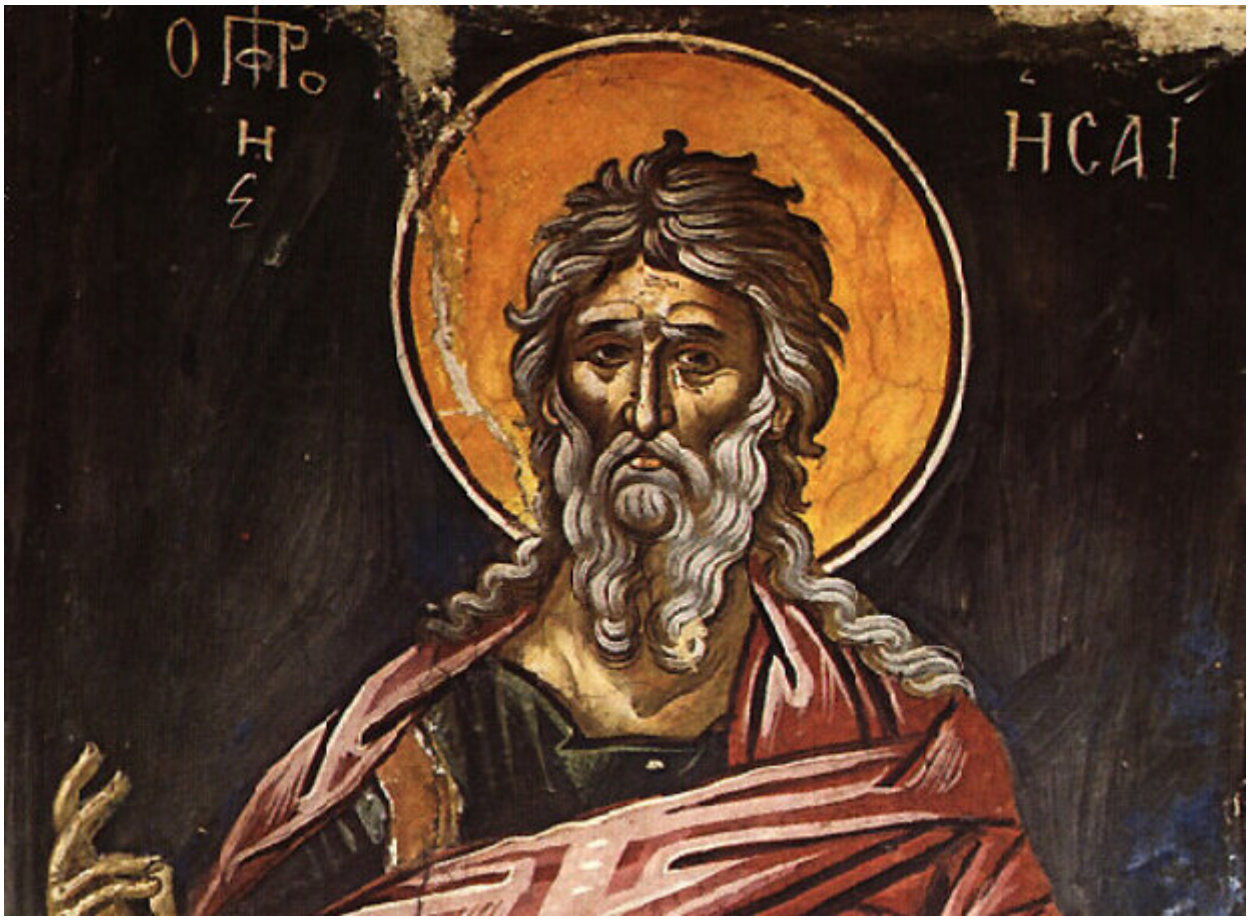

Η κλήση του προφήτη

Στα χρόνια του βασιλιά Οζία ο Ησαΐας είδε όραμα. Είδε τον Κύριο να κάθεται σε θρόνο υψηλό μέσα σε θεϊκό μεγαλείο. Οι άγγελοι, τα εξαπτέρυγα Σεραφείμ, περιτριγύριζαν πετώντας και σκεπάζοντας με τις δύο φτερούγες το πρόσωπό τους, διότι δεν άντεχαν να βλέπουν τη λάμψη του Θεού. Και έψαλλαν δυνατά ο ένας στον άλλον: «Άγιος, άγιος, άγιος Κύριος Σαβαώθ, πλήρης πάσα η γη της δόξης αυτού» (Ησ. 6,3). Και σηκώθηκε για λίγο το παραπέτασμα του ουρανού και έμεινε εκστατικός ο Ησαΐας και τρομαγμένος φώναξε; «Ταλαίπωρος εγώ, ποιός είμαι να παρακολουθώ τέτοια σκηνή; Άνθρωπος είμαι, έχοντας ακάθαρτα χείλη, ανάμεσα σε λαό που έχει ακάθαρτα χείλη. Και όμως τον βασιλέα Κύριον Σαβαώθ είδα με τα μάτια μου» (Ησ. 6,5). Ενώ δε έλεγε αυτά, να ένα από τα Σεραφείμ, με κάποια λαβίδα πήρε, αναμμένο κάρβουνο από το ουράνιο θυσιαστήριο και ήλθε και το ακούμπησε στα χείλη του. Η φωτιά της Θεότητας καθαρίζει τα χείλη, που θα κηρύξουν το λόγο του Θεού, καθαρίζει τον προφήτη από τις αμαρτίες του, που

εκστατικός ζει το θαύμα.

Οι προφητείες του για τον Μεσσία

Φαντασθείτε τον Ησαΐα να βρίσκεται στην κορυφή, σ’ ένα ψηλό βουνό, και απ’ εκεί να ατενίζει με τα προφητικά του κυάλια, το μέλλον. Η υψηλή κορυφή είναι το Πνεύμα το Άγιο. Βλέπει και θαυμάζει. Βλέπει σαν σε κινηματογραφική ταινία όλη τη ζωή του Μεσσία. Και μαζί του θαυμάζουμε κι εμείς. Σε κάθε ξέσπασμα νέου θαυμασμού ας ρωτάμε τον Ησαΐα: Πες μας, τί βλέπεις;

1. Βλέπω να έρχεται μία Παρθένος και να κυοφορεί και να γεννά υιό και να ονομάζει το όνομα του παιδιού Εμμανουήλ (Ησ. 7,14). Παρθένος να κυοφορεί; Πρωτοφανές. Παρθένος ν’ αποκτά υιό και να μένει πάλι Παρθένος; Παράδοξο. Ναι, είναι γεγονός, διότι το παιδί που θα γεννηθεί είναι ο ίδιος ο Θεός, που ήλθε κάτω στη γη, «ο Θεός μεθ’ ημών». Αυτό σημαίνει το «Εμμανουήλ».

2.Τί θα είναι αυτό το παιδί; Άνθρωπος ή Θεός; Πες μας, Ησαΐα; Και ο Ησαΐας απαντά. Βλέπω να είναι και άνθρωπος και Θεός. Βλέπω τη σαρκική του καταγωγή. Ως άνθρωπος είναι απόγονος του Δαβίδ, «ράβδος εκ της ρίζης Ιεσσαί». Ιεσσαί είναι ο πατέρας του Δαβίδ: «και άνθος εκ της ρίζης αναβήσεται» (Ησ. 11,1). Λουλούδι από το γενεαλογικό και βασιλικό δένδρο του Δαβίδ, που ευωδιάζει μέσα στους αιώνες, διότι θα είναι φορέας πνεύματος Θεού. Θα έχει πνεύμα σοφίας και συνέσεως· πνεύμα θελήσεως και δυνάμεως· πνεύμα γνώσεως και ευσέβειας. (Ησ. 11,2).

3. Άρα το παιδί της Παρθένου δεν είναι μόνο άνθρωπος, είναι και Θεός. Ναι, βεβαιώνει ο Ησαΐας καθαρά. Βλέπω να γεννιέται το παιδί, που είναι ο άρχοντας της ειρήνης, είναι ο ισχυρός Θεός (Ησ. 9,6). Το παιδί της Παρθένου εξουσιάζει τα σύμπαντα, είναι ο ισχυρός Θεός, που φάνηκε για μας στη γη ως ταπεινός άνθρωπος. Είναι εκείνος, στον οποίον ανήκει το μέλλον, η ιστορία του κόσμου.

4. Και συνεχίζει ο Ησαΐας να μιλά γι’ αυτά που βλέπει με τα προφητικά του κυάλια. Βλέπω το λαό να κάθεται στο σκοτάδι. Μία μαύρη, απαίσια σκιά τον σκεπάζει. Και ξαφνικά βλέπω ένα φως να διώχνει τη σκιά και να διαλύει τα σκοτάδια και να φωτίζει το λαό (Ησ. 9,1-2). Ο Χριστός είναι το υπερφυσικό και ανέσπερο φως, που διέλυσε τα σκοτάδια της πλάνης, απάλλαξε τους ανθρώπους από το φόβο του θανάτου και έριξε τους ισχυρούς προβολείς της Αναστάσεώς του στο έρεβος του Άδη.

5. Κάτι ακούει ο Ησαΐας και μένει εκστατικός. Τί ακούς, Ησαΐα; Ακούω τον Μεσσία! Μιλάει για το ουράνιο χρίσμα του, για το ότι είναι ο Χριστός Κυρίου, ο κεχρισμένος από το Θεό Πατέρα, σταλμένος να ευαγγελισθεί και να θεραπεύσει το λαό (Ησ. 61,1-2). Τα λόγια αυτά, 800 χρόνια αργότερα, διάβασε ο ίδιος ο Μεσσίας, ο Ιησούς Χριστός, όταν στη συναγωγή της Ναζα-ρέτ ξετύλιξε το βιβλίο του προφήτου Ησαΐα και έπεσαν τα μάτια του στην προφητική αυτή περικοπή. Νέα εποχή αρχίζει με την έλευση του Μεσσία.

6. Βλέπει ακόμη ο προφήτης τη σοφία, με την οποία διδάσκει ο Χριστός. Και ακούει τη φωνή του Θεού Πατέρα να λέει για τον Υιό: «Ιδού στήσει ο παίς μου και υψωθήσειαι και μετεωρισθήσεται σφόδρα» (Ησ. 52,13). Ποιός μπορεί να συγκριθεί

με τη διδασκαλία του Χριστού; Φθάνει σε ύψη ουράνια και απροσπέλαστα.

7. Αλλ’ ο Μεσσίας, ο Χριστός, δεν θα είναι μόνο καταπληκτικός στα λόγια· θα είναι καταπληκτικός και στα σημεία, στα θαύματα. Ο Ησαΐας βλέπει τα θαύματα του Χριστού. Βλέπω, λέει, τυφλοί ανοίγουν τα μάτια τους, κουφοί ακούνε. Βλέπω κουτσό να πηδά σαν ελάφι. Βλέπω να μιλά ένας μουγγός. Βλέπω την έρημη γη να γεμίζει από δροσερό νερό (Ησ. 35,5-6). Τρέχει η θαυματουργική χάρις του Χριστού.

8. Αλλ’ ενώ τόσα θαυμαστά και ευεργετικά λέει και κάνει ο Μεσσίας, ξαφνικά βλέπουμε το πρόσωπο του προφήτη ν’ αλλοιώνεται. Γίνεται σκυθρωπό. Γιατί; Τί βλέπεις, Ησαΐα; Βλέπω το Μεσσία να συλλαμβάνεται και να σέρνεται σε μαρτύριο. Δεν μιλάει, δεν διαμαρτύρεται. Μοιάζει με άκακο πρόβατο, που οδηγείται άφωνο στη σφαγή (Ησ. 53,7). Τα λόγια του Ησαΐα θα επαναληφθούν από τον άλλο προφήτη, τον Ιωάννη τον Πρόδρομο. Όταν θα δει να έρχεται ο Ιησούς προς τον Ιορδάνη, θα τον δείξει στα πλήθη και θα πει: «Ίδε ο αμνός του Θεού ο αίρων την αμαρτίαν του κόσμου» (Ιωάν. 1,29).

9. Ας ρωτήσουμε τον Ησαΐα, που αρχίζει πλέον ξεκάθαρα να βλέπει τα Πάθη του Θεανθρώπου, γιατί πάσχει ο Μεσσίας. Αξίζει να διαβάσουμε επανειλημμένα το 53ο κεφάλαιο του βιβλίου του. Νομίζεις, ότι διαβάζεις Ευαγγέλιο των Παθών της Μεγ. Πέμπτης. Όλα όσα έπαθε ο Χριστός τα βλέπει προφητικά ο Ησαΐας. Πες μας, λοιπόν, Ησαΐα, τί κακό έκανε ο Μεσσίας, που τον οδηγούν στη σφαγή; Και έρχεται η προφητική μαρτυρία του να προστεθεί σε τόσες άλλες μαρτυρίες για την αναμαρτησία του Ιησού Χριστού. Όχι, μας λέει, δεν βλέπω αμαρτία πάνω του. Είναι αναμάρτητος. «Ανομίαν ουκ εποίησεν ουδέ ευρέθη δόλος εν τω στόματι αυτού» (Ησ. 53,9). Μάταια ψάχνουν να βρουν κηλίδα πάνω στη ζωή του Μεσσία, του Ιησού Χριστού!

10. Και τότε γιατί υποφέρει; Γιατί πεθαίνει; Γιατί σταυρώνεται; Ο Ησαΐας βλέπει το Χριστό να σταυρώνεται για τις αμαρτίες όλων των ανθρώπων. Βλέπει να σηκώνει τις αμαρτίες μας και λέει: «Ούτος τας αμαρτίας ημών φέρει και περί ημών οδυνάται…» (Ησ. 53,4). Σηκώνει ο Μεσσίας το βαρύτερο σταυρό. Είναι ο ασήκωτος Σταυρός, που πάνω του έχουν φορτωθεί όλες οι αμαρτίες όλων των ανθρώπων όλων των εποχών.

11. Το ξανατονίζει ο Ησαΐας: Βλέπω, λέει, το Μεσσία να προχωρεί και να παραδίνεται μόνος του στους εχθρούς του και να σηκώνει τις αμαρτίες τις δικές μας (Ησ. 53,12).

12. Σε λίγο ο προφήτης γίνεται πιό σκυθρωπός. Αλλ’ η θλίψη του έχει και μία μυστηριώδη λάμψη χαράς. Για πες μας, Ησαΐα, τί καινούργιο βλέπεις; Και ο

προφήτης μάς απαντά: Βλέπω γεμάτο πληγές και αίματα το πρόσωπο του Μεσσία. Είναι αγνώριστο. Πω, πω, πώς είναι τώρα; Αυτός, που ήταν ο πιό ωραίος, τώρα γέμισε κακώσεις (Ησ. 53,3). Αλλ' ενώ βλέπεις να βασανίζεται και να ματώνεται ο Μεσαίας, εμείς, Ησαΐα, βλέπουμε το πρόσωπο σου να είναι χαρούμενο. Τί συμβαίνει; Πες μας! Και ο προφήτης αποκαλύπτει: Βλέπω, ότι οι δικές του πληγές γιατρεύουν τις δικές μας αμαρτίες (Ησ. 53,5). Το Αίμα του Χριστού χύνεται για τις αμαρτίες μας. Γιατρεύει κάθε πληγή. Μας σώζει.

13. Σε λίγο ο Ησαΐας, αφού φθάνει στα πάθη του Χριστού, τον βλέπουμε ευθύς αμέσως ν' αλλάζει όψη. Γίνεται χαρούμενος. Για πες μας τώρα, Ησαΐα, πού οφείλεται η μεγάλη χαρά σου; Και μάς απαντά: Βλέπω μία μάχη. Βλέπω το Μεσαία να κατεβαίνει σ' ένα στρατόπεδο· στο στρατόπεδο του εχθρού· να σπάζει τις πόρτες, να γκρεμίζει τα κάστρα, να νικά αυτόν που είναι ο τρομοκράτης, να νικά το θάνατο και τον Άδη. Προφητεύει την εις Άδου κάθοδο του Χριστού (Ησ, 45,2-3). Μιλάει ο Θεός Πατέρας στον Θεάνθρωπο Μεσσία. Όλους τους «σκοτεινούς θησαυρούς», τους ανθρώπους που ήσαν κλεισμένοι στο σκοτεινό Άδη, πήρε ο Μεσσίας κατά την κάθοδό του εκεί.

14. Στη συνέχεια ο προφήτης Ησαΐας, γεμάτος πλέον χαρά και αγαλλίαση, βλέπει την Ανάσταση του Χριστού. Θα αιχμαλωτίσει τους ισχυρούς και το θάνατο για τις δικές μας αμαρτίες. Και βλέπει ο Ησαΐας το φως της Αναστάσεως ν' ακτινοβολεί. Βλέπει τη νέα Ιερουσαλήμ. Η Εκκλησία είναι η νέα Ιερουσαλήμ, που λάμπει μέσα στο φως της Αναστάσεως. Αυτό που ψάλλουμε τις πασχαλινές ημέρες «Φωτίζου, φωτίζου, η νέα Ιερουσαλήμ...» είναι λόγος επηρεασμένος από προφητεία του Ησαΐα (Ησ. 60,1).

15. Είδαμε πόσο καθαρά ο προφήτης Ησαΐας βλέπει όλες τις λεπτομέρειες της ζωής του Χριστού. Τελειώνοντας αξίζει να δούμε δύο από τις προφητείες του, παρήγορες και συγκλονιστικές, που αναφέρονται στην εξάπλωση της Εκκλησίας. Έρχονται βέβαια στιγμές, που η Εκκλησία σαν να θλίβεται, γιατί δεν ακούγεται ο λόγος της. Έρχονται στιγμές, που ακούγεται το παράπονο του εργάτου του Θεού: «Κύριε, τίς επίστευσε τη ακοή ημών; Και ο βραχίων(η δύναμη) Κυρίου τίνι απεκαλύφθη;» (Ησ. 53,1). Κάποτε έστειλε ο Θεός τον προφήτη να μιλήσει και επιστρέφοντας είπε με παράπονο στο Θεό: «Τί ότι ήλθον και ουκ ην άνθρωπος» (Ησ. 50,2). Ας μη παραπονούμεθα λοιπόν κι εμείς, αν πολλές φορές φαίνεται ότι ο λόγος μας πηγαίνει χαμένος. Κάποτε ο λόγος θα θριαμβεύσει. Αλλ' ας ακούσουμε τις δύο καταπληκτικές και αισιόδοξες προφητείες. Η μία είναι για τους πολέμους και την ειρήνη. Βλέπει πολέμους και αναστατώσεις ο Ησαΐας, αλλά βλέπει και την ήμερα της μεγάλης ειρήνης. Και όταν επικρατήσει η ειρήνη του Θεού στον κόσμο, τότε τα όπλα θα μετατραπούν σε εργαλεία (Ησ. 2,4).

16. Αλλ' ο ενθουσιασμός του προφήτη γίνεται σε κάποια στιγμή μεγαλύτερος. Τί βλέπεις στο απώτερο μέλλον, Ησαΐα; Και απαντά: Η κοινωνία θα αλλάξει. Θα έλθει ημέρα, που θα βόσκουν μαζί ο λύκος και το πρόβατο, το λιοντάρι με το αρνί, ο ταύρος με το μοσχάρι, θα ζουν όλοι οι άνθρωποι αδελφωμένοι (Ησ. 11,6-7). Το λιοντάρι τρώει σάρκες, κρέατα. Είναι δυνατόν να φάει άχυρα; Να ικανοποιηθεί με άχυρα; Έτσι και οι άνθρωποι. Τώρα, σαν λιοντάρια, ο ένας τρώει τον άλλον. Θα έλθει όμως η χρυσή ημέρα. Πρόκειται για τη χρυσή ελπίδα, για την οποία λέει ό Ησαΐας: «Και επ' αυτώ έθνη ελπιούσιν»

Ο Χριστός είναι η ελπίδα του κόσμου. Όταν το Ευαγγέλιο κηρυχθεί παντού, όταν όλοι πιστέψουν στον Ιησού Χριστό, τότε θα γίνει η πραγματική αλλαγή της κοινωνίας. Τότε οι άνθρωποι από άγριοι θα γίνουν άγιοι και θα δοξάζεται το όνομα του Θεού.

Πηγή: Αρχιμ. Δανιήλ Γ. Αεράκη, «Κλήματα της Αμπέλου»